Ja seſtsammast tulleb nüüd weel luggeda. Langenborni liggi ellas üks rikkas mees. Selsammal olli üks tüdruk, kes kakskümmend aastat tedda ausaste olli orjanud, ja kes omma õige üllespiddamisse pärrast olli tuntud ommast Jummalast ja mitmest waggast innimesseſt. Sel ausal tüdrukul olli mitto aastat jubba suur waew ühhest wallusast haigusseſt, ehk kül ikka jallal olli ja tööd teggi; agga keige wimaks paistetas temma pahhem jalg weel üles, ja wõttis tedda mahha et ei saand nüüd ennam orjata. Küllab temma leiwawannem olleks nüüdki tedda piddand toitma, ja hoolt ta ette kandma; agga ei tulnud se temma melegi, muud kui ütles agga tüdrukule, et piddi omma teed minnema, kunni piddi terweks sama.

Ei teädnud waene nüüd, mis tehha. Ei olnud temmal rahha egga woind ta hospitalist asset leida, seſt et ei olle koddanikko tüttar. Mis siis muud, kui aias agga ülles ja teggi ülle omma jouo ja kandis omma kibbe waewa ühhest päwast teiſe. Agga jalg sai ikka sedda sandimaks üks nüüd ütles ennast motstwad tedda aidata, ja andis rohhud temmale, agga ikka weel sedda sandimaks läks waeſe jalg. Ja nüüd ka leiwawaunem, se kaupmees, sai hopis äkkimelelisseks, ja satis take sanna, et kui ei kasst temma maiast wälja siis tahhab kätte wõtta, ja tedda wälja wissata. Se walli sanna teggi temma süddamele wägga haiget; silmaweega pallus temma abbi Jummalalt, ja armas Jummal aitis. Wagga sant Langenborn kulis tüdruko hädda, ja kohhe wõttis omma karko kaenla alla ja läks ni ruttuste, kui pujalg agga andis, se kaupmehhe jure. Kaupmees küssis temma käest mis piddi tahtma? ja Langenborn siis kostis: Tüdruko tahhan teilt ärra wia omma jure, et teie lubbate ommast maiast wälja tedda wissata. Oi? ütles kaupmees. Ep olle sul enneſel jo keddagit, ja tahhad tüdruko nimmel agga kerjata, et agga isse leiba saad. Õige kül, ütles Langenborn tagasase waimoga; armsa Jummala käest loban,